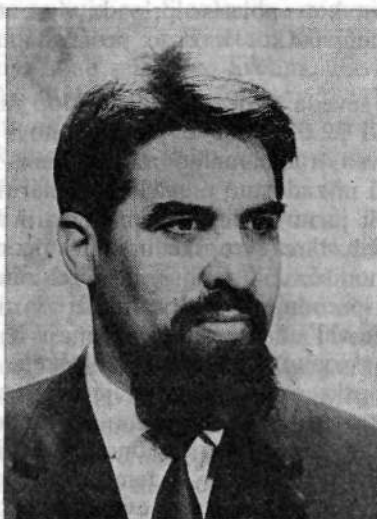

odločilno epoho v zgodovini umetnosti same in mišljenja o nji? Ali pa se tudi sama že vnaprej giblje znotraj prvotnih določil, tako da jih abstraktno negira in s tem nehoče že tudi potrjuje?

Zdi se, da je na tej točki, ko se vnaprej zarisuje dvom o nekaterih aspektih vprašanja o mimetičnosti ali nemimetičnosti sodobne umetnosti, potrebno v razmišljanje o teh temeljnih vprašanjih pritegniti predvsem Platona samega, da bi se iz prvotnega evropskega metafizičnega mišljenja izkazalo, kako je pravzaprav z našo novodobno mislijo o mimetičnem in nemimetičnem v umetnosti, literaturi in pesništvu.

(Konec prihodnjic)

Pesmi

Ciril
Zlobec

Srečal sem se sam s seboj.

Prvič?

Spet?

S katerim sebe, da sem obenj se obregnil
s kletvijo, ki ni olajšanje,
izgovorjena

se samo premakne v duši
kakor bolni stavec v postelji,
ki naveličan dolge, neboleče muke
izzove njen ugriz,
da se po njem lahko spočije?

Ali da se v njem zave?

Da v tem ugrizu bolečine
se zavem, se spomnim, draga...

PO TVOJI Ne preklinjaj svoje usode,
NEIZMERNOSTI žena, mati.

Vse življenje ti za trdnost vseh,
ki v njih od prazčetka že prebivaš,
korenine rastejo v plasti temè,
hladu, samote
zmerom globlje,

ti pa vse življenje
po otroško begala bi rada
za nestalnostjo, nemirom vseh,
ki jim prav muka tvojih korenin
je zdaj edina trdnost,

o, ne daj,
da se zgodi ta strašni čudež:
svojih korenin ne ruj na pot
v iskanje nas,
ki smo se samo malo razkropili
po tvoji neizmernosti,
žena, mati.

IN JE POT So poti, ki vabijo.
So poti, ki si jih jemlješ s silo.
In je pot, ki je ukaz človeku.
Toda:

kdaj sva se na njej zapletla
ob nevidne španske jezdece strahu,
saj najbrž dolgo že,
še preden sva si jih ranila,
kolena nama krvavijo,
rôke krvavijo?
Bova, potujoča, umikajoča se,
bežeča, kdaj odkrila
svetla vrata iz temè,
ki sva si jo navlekla nase,
joj, tako nenadoma premražena in gola,
kot drevo na poti iz večera v noč,
vse dlje od dneva, ki se v njem je greló?

Ali pa na tej edini poti
 sva obsojena v križišče vseh poti
 in bova,
 zaman drug drugega iščoč,
 se izgubila v njem . . .

SLAST JE Še sva ujeta
 v čudovito pustolovščino ljubezni:

skoz močvirja, z roko v roki, brodiva,
 ker slast je v blatu začutiti
 trdna tla pod sabo,

po puščavskem pesku bosa hodiva,
 ker slast je trudne, ožgane nôge
 zaceliti si v oazi,

čez deroče reke neplavalca plavava,
 ker slast je z zadnjimi močmi
 stopiti na nasprotni breg,

čez gorovja neplezalca plezava,
 ker slast je tudi v znano priti
 po neshojenih poteh,

za poraslo stêzo v noči tipljeva,
 ker slast je . . . slast . . .

le kdaj pa kdaj
 v tej čudoviti pustolovščini,
 brez zlobe, malce pohinavčiva,
 kot da ne vidiva,
 da so močvirja izsušena,
 da pesek je prerasla trava,
 da most speljan je preko reke,
 da gorovja nižajo se v griče
 in da stara stêza
 je markirana za vojsko in turiste.

BESEDA
IN BESEDE

Vse so: kar je že bilo, kar je,
in so in bodo, kar še bo.
Živijo v nas in zunaj nas,
v globini zemlje so in letajo,
z nami hodijo, se utrudijo,
imajo kruh in sol v rokah
in ubijalski nož;
pojo in plešejo, se plazijo,
odurne slinijo, a s smehom
jemljejo bogastvom ceno;
jočejo se z nami, prosijo
preklinjajo, brezsrčne so
in so usmiljenje, ljubezen —
vse so v meni:
čudežne brez čudežne moči,
kot rožni venec v roki vernika
polzijo skozme,
po žilah, žilicah s krvjo potujejo,
v očeh se razkazujejo, v ušesih skrivajo,
vse leto v muko prste mi brstijo,
v srcu in drobovju ogenj so,
v mednožju čutim jih,
da ves od njih sem kot mravljišče
na pomlad:

pa vendar:
kje, kje med besedami,
ki so bile, ki so, ki bodo,
najti tisto edino,
ki zdaj čakaš nanjo?